

EL DOLENT QUE S'ENDUIA A LES NOIES Quin atractiu pot tenir Trump?

De petit, servidor anava amb el lliri a la mà però em feia mala sang que després de reverenciar a la nena rossa amb trenes, la molt filla de puta preferís a un gamberro de segon amb cera a les orelles que renegava i li apujava les faldilles quan es despistava. Però què coi té aquest imbècil em preguntava jo. Ja ho sé. Era un poca vergonya i a les noies sempre els han agradat els poca vergonyes perquè els inspira el sentiment de redempció. Ja el canviaré pensen elles. A Trump li passa el mateix. El voten per poca vergonya, però ningú que el vota pensa en reformar-lo. Ja els va bé com és.

BARCELONA NAUFRAGA La Copa d'Àmerica

Havia de ser el sùmmum de l'elit turística a Barcelona. Els senyors de tot el món vindrien a les Drassanes amb dona, fills i amants per assistir a la gran regata d'uns velers impulsats per ciclistes que donen dues voltes i tornen a casa. Com el Tour però sense esforçar-se. Ha estat un desastre. Els que volien acostar-se a la regata no veien res i els que hi estaven en contra estan farts d'anar cada dia a manifestar-se. El clima tampoc ha ajudat. Un dia no feia vent, l'endemà en feia massa, un dia plovia i l'altre hi havia maregassa. Un desastre. Si la Copa dels collons ha anat bé per alguna cosa és perquè hi ha menys turisme a Barcelona.

A FLORENTINO LE CRECEN LOS ENANOS

Allau de denúncies contra la primera institució d'Espanya

Això va a tongades, fins i tot al Reial Madrid. Era com el rei d'Espanya però amb més poder encara, robava el que volia i encara li donaven les gràcies. Tenia un fotimer de Copes d'Europa i això revifava a Espanya. Pel que sigui, la vènia ha caducat. El nou estadi, representa que està fora llei, els concerts amb els que volien pagar-lo molestaven als veïns i per acabar-ho d'adobar, resulta que no tenen ni llicència per jugar a futbol. A no tardar Vinicius es farà capellà i Mbappé d'Esquerra Republicana. Un merder.

PODRIA CONSIDERAR-SE EXPLOTACIÓ INFANTIL?

Ludòpata té una mala ratxa i ven el seu fill per seguir jugant

Coherent com a ludòpata ho és. Una mica bèstia també però probablement el jugador estava convençut d'estrancar la mala ratxa. I què fas en aquests casos? Vendre les teves coses i apostar una darrera vegada. No hi ha jugador que vengui el seu rellotge sense estar segur de recuperar-lo a la següent partida. Però si un té ganes de jugar-se la família, que se la faci de paper o fusta o esculpida en marbre. I quant l'hagi perduda, potser que pensi en empenyorar el que té entre les cames, segur que motiva més per guanyar que vendre el fill. Sinó, sempre pot tornar a les apostes amb cigrons, que només porten mals de cap als pagesos.

AGAFA ELS DINERS I FUIG

Nova estratègia empresarial

No tothom té sort en els negocis, però l'esperit emprenedor no es perd mai, ve de sèrie. Potser degut a les escorrialles d'alguna crisi econòmica, darrerament s'ha posat de moda per part de petits empresaris, tancar la finestra del negoci un divendres al vespre i aprofitar el cap de setmana per fugir amb els diners que tenia a la caixa. En dues setmanes a Barcelona ha fugit el concessionari d'una coneguda marca de motos, un que venia figuretes de manga i un API. Sembla a primera vista un negoci rodó, però la manca de professionalitat està darrera de totes aquestes fugides. Què estafen? Mil, tres mil, cinquanta mil euros? I després, quan s'acaben què fas? Altra vegada a confessar-se? No surt a compte.

L'ARTISTA FRUSTRAT

Un empleat de la neteja llença a la brossa una "obra d'art"

Hi ha "artistes" sonats, pencos, cíncics... Darrera l'art i darrera els compradors d'art s'amaga molta estupidesa. Hi ha vegades però que el cretinisme d'un "artista" té la seva penitència. No fa pas massa, un geni d'aquests va estar tres mesos confeccionant un discurs per explicar el missatge de la seva obra. Després va agafar un parell de llaunes i en un parell de minuts va pintar-les i va crear l'obra magna. El discurs, que és el que importa entre aquesta colla de meques artístiques, ja estava. El punt i final però va posar-lo un empleat de la neteja que en veure un parell de llaunes en una sala del museu, va llençar-les a la brossa. Pagaria per veure la cara de l'artista, del "galerista" i dels visitants que havien quedat encantats mirant les llaunes. La veritable obra mestra la va fer l'home de la neteja. Cada cosa al seu lloc.

